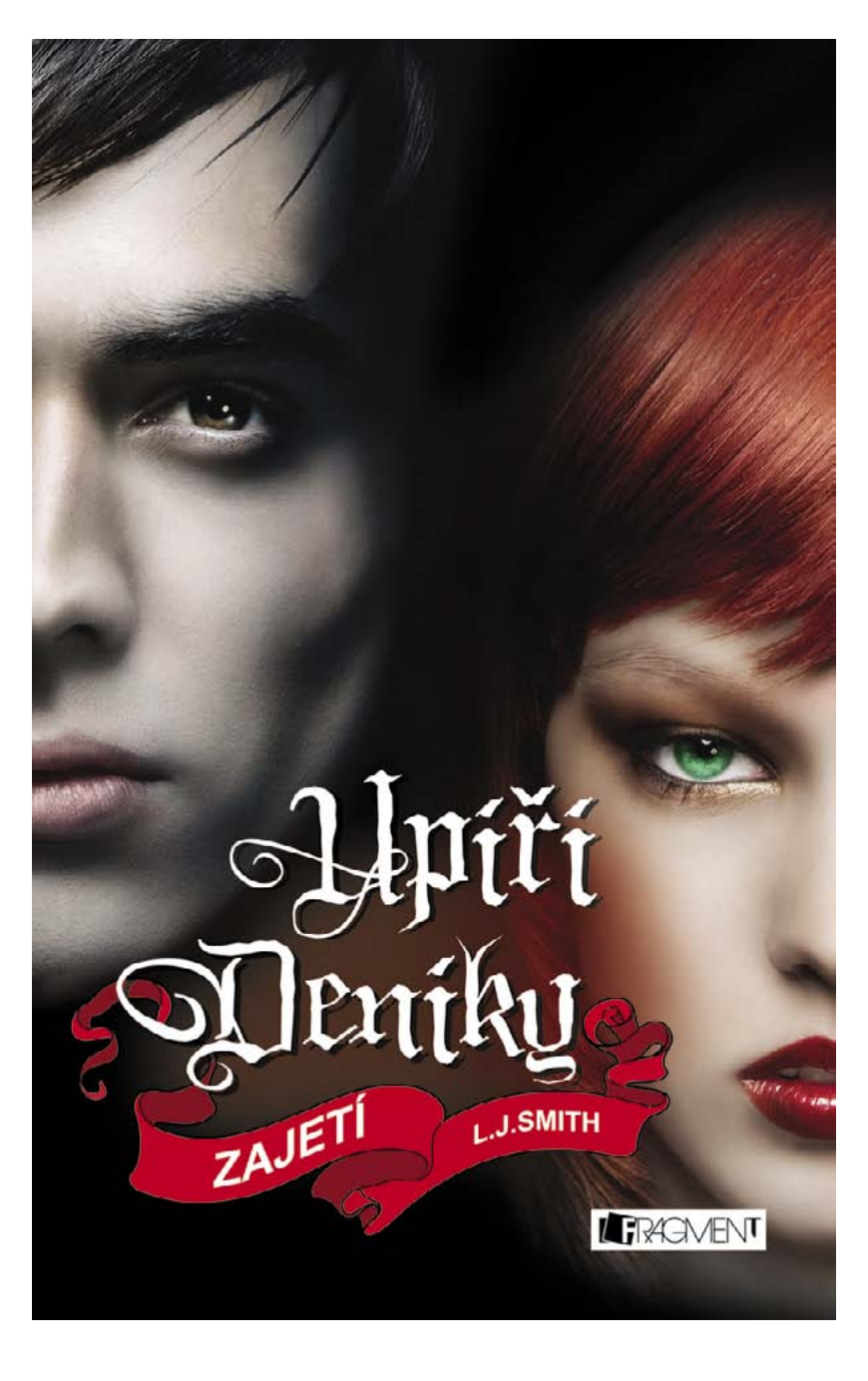

Upíří Deníky

ZAJETÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky - Zajetí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Vražedná pomsta

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Síla vzdoru

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Zajetí – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1.

Milý deníčku,“ zašeptala Elena, „je to tak frustrující. Nechala jsem tě v kufru jaguára a jsou dvě hodiny ráno.“ Bodla prstem do podolku své noční košile, jako by držela v ruce pero a právě udělala tečku. Pak zašeptala ještě tišeji a opřela čelo o okno: „A já se bojím jít ven – do tmy – a přinést si tě. Bojím se!“ Znovu bodla prstem a pak, zatímco cítila, jak jí slzy stékají po tváři, váhavě stiskla na mobilu tlačítko nahrávání. Bylo to hloupé plýtvání baterií, ale nemohla si pomoci. *Potřebuje to.*

„Tak jsem tady,“ řekla tiše, „sedím na zadním sedadle auta. Tohle musí být pro dnešek můj deníkový zápis. Mimochodem, pro tuhle cestu jsme si dali pravidlo – já spím na zadních sedadlech jaguára a Matt a Damon pod širákem. Zrovna teď je venku taková tma, že Matta nikde

nevidím... Ale pomalu z toho blázním – pláču a cítím se ztracená – a tolik se mi stýská po Stefanovi...

Musíme se tohohle jaguára zbavit – je příliš velký, příliš červený, příliš křiklavý a příliš zapamatovatelný, právě když se snažíme, aby si nás nikdo nevšiml, zatímco cestujeme do místa, kde budeme moci osvobodit Stefana. Až auto prodáme, budou lapis lazuli a diamantový přívěsek, které mi Stefan dal den předtím, než zmizel, těmi nejceněnějšími věcmi, které mi zůstaly. Den předtím, než byl Stefan podvodně odlákán pryč v domnění, že se může zase stát obyčejným člověkem. A teď...

Jak můžu nemyslet na to, co s ním asi *oni* dělají, zrovna v tuhle chvíli – ať už jsou kýmkoliv? Pravděpodobně jsou to kitsune, zlí liškodlačí duchové ve vězení, kterému se říká Ši-ne-Ši.“

Elena se odmlčela, aby si mohla utřít nos do rukávu noční košile.

„*Jak jsem se, proboha, dostala do téhle situace?*“ Zavrtěla hlavou a udeřila do opěradla zařatou pěstí.

„Možná, že kdybych tomu dokázala přijít na kloub, dokázala bych taky vymyslet plán A. Já mám vždycky plán A. A moji přátelé navíc mívají plán B a plán C, aby mi pomohli.“ Když Elena pomyslela na Bonnií a Meredith, zamrkala, aby zaplašila slzy. „Ale teď se bojím, že je už nikdy neuvídím. A bojím se o celé město Fell’s Church.“

Chvíli jen tak seděla, zaťatou pěst na koleni. Tichý hlásek někde uvnitř jí našeptával: „Tak přestaň kňourat, Eleno, a mysli. *Mysli*. Začni od začátku.“

Začátek? Kde byl vlastně začátek? Stefan?

Ne, žila přece ve Fell's Church dlouho předtím, než Stefan přišel.

Pomalů, skoro ospale, mluvila dál do mobilu. „Za-prvé: kdo jsem? Jsem Elena Gilbertová a je mi osmnáct.“ Ještě o něco pomaleji pokračovala: „Já... myslím, že ne-ní domýšlivé, když řeknu, že jsem krásná. Kdybych o tom nevěděla, nesměla bych se nikdy dívat do zrcadla ani poslouchat komplimenty. Není to něco, na co bych měla být pyšná – je to prostě něco, co jsem podědila po mámě a tátovi.“

Jak vypadám? Mám blond vlasy, které mi ve vlnách spadají na ramena, a modré oči, o nichž někteří lidé tvrdí, že mají barvu lapisu lazuli – tmavě modré se zlatavými skvrnkami.“ Uniklo jí napůl zdušené zasmání. „Možná proto se líbím upírům.“

Pak sevřela rty a s pohledem upřeným do okolních temnot pokračovala vážným tónem.

„Hodně kluků mi říkalo, že jsem ta nejandělštější dívka na světě. A já jsem si s nimi pohrávala. Prostě jsem je využila – kvůli popularitě, kvůli pobavení, už ani nevím. Jsem upřímná, jo? Pokládala jsem je za hračky nebo trofeje.“ Odmlčela se. „Ale bylo v tom ještě něco jiného.“

Celý život jsem čekala, že něco přijde, ale nevěděla jsem, co to má být. Měla jsem pocit, jako bych hledala něco, co rukama nikdy najít nemůžu. Žádné moje intriky a hrátky s nimi se nikdy nedotkly mého... nejhlubšího nitra... dokud nepřišel jeden velice výjimečný chlapec.“ Odmlčela se, polkla a zopakovala to znovu: „Jeden *velmi* výjimečný chlapec.

Jmenoval se Stefan.

A ukázalo se, že není tím, čím se zdál být, normálním – i když úžasným – klukem ve čtvrtáku na střední, s rozčuchanými tmavými vlasy a očima zelenýma jako smaragdy.

Ukázalo se, že Stefan Salvatore je upír.

Skutečný upír.“

Elena se musela odmlčet a několikrát se roztřeseně nadechla, než byla schopná pokračovat.

„A stejně tak úžasný je jeho starší bratr Damon.“

Skousla si ret a uplynula hodně dlouhá doba, než znovu promluvila. „Byla bych se zamilovala do Stefana, kdybych od začátku věděla, že je upír? Ano! Ano! *Ano!* Zamilovala bych se do něho bez ohledu na cokoliv! Ale změnilo to situaci – a změnilo to mě.“ Elena po paměti obkreslovala prstem vzorek své noční košile. „Víš, deníčku, upíři dávají najevo lásku tak, že si vzájemně vyměňují krev. Problém byl v tom... že jsem sdílela krev i s Damonem. Ne dobrovolně, ale protože mě ve dne v noci pronásledoval.“

Povzdechla si. „Damon tvrdí, že ze mě chce udělat upíra a svoji Princeznu noci. Ve skutečnosti má na mysli, že mě chce jenom pro sebe. Ale já bych Damonovi nevěřila vůbec nic, pokud by mi na to nedal své slovo. Má takovou libůstku, že nikdy neporuší dané slovo.“

Elena cítila, jak se jí na rty vkrádá neveselý úsměv, ale teď už mluvila klidně a plynule, na mobil skoro zapoměla.

„Děvče zapletené se dvěma upíry... No, to přece musí skončit potížemi, že? Takže jsem si možná zasloužila to, co se mi stalo.

Umřela jsem.

Ne jenom tak, jako umírají lidé, kterým se zastaví srdce a pak je resuscitují a pak se vrátí zpátky a mluví o tom, že skoro vešli do Světla. Já jsem *vešla* do Světla.

Umřela jsem.

A když jsem se vrátila zpátky – jaké překvapení! Byla jsem upír.

Damon byl ke mně... myslím vlastně milý, když jsem se poprvé probudila jako upír. Možná to je důvod, proč mám pořád... pro něj slabost. Nezneužil mojí situace, i když to snadno mohl udělat.

Ale ve svém životě upíra jsem stihla udělat jenom málo věcí. Stihla jsem si vzpomenout na Stefana a milovat ho víc než kdy dřív – protože už jsem věděla, jak to měl těžké. Musela jsem vyslechnout svoji vlastní zádušní mši.

Chm! Každý by měl mít možnost to udělat. Naučila jsem se nosit vždycky – *vždycky* – lapis lazuli, aby se ze mě nestal uškvařený upír. Musela jsem se rozloučit se svojí mladší čtyřletou sestřičkou Margaret a navštívit Bonnii a Meredith... “

Slzy Eleně klouzaly po tvářích, ale tiše pokračovala.
„A pak... jsem umřela znovu.

Umřela jsem tak, jako umírají upíři, když nemají lapis lazuli a ocitnou se na slunci. Nerozpadla jsem se na prach; bylo mi teprve sedmnáct. Ale slunce mi stejně ublížilo. Umírání bylo téměř... pokojné. Tehdy jsem Stefana přinutila slíbit, že se postará o Damona, a myslím, že Damon také v duchu přísahal, že se postará o Stefana. A tak jsem zemřela, Stefan mě držel v náručí a Damon byl u mě... prostě jsem odplula do nikam, jako když člověk usíná.

Pak jsem měla sny, které si nepamatuju, a pak jednoho dne byli všichni hrozně překvapení, protože jsem k nim mluvila skrze Bonnii, která má velké parapsychické nadání, chudinka. Myslím, že jsem se ujala funkce ochráněného ducha Fell's Church. Městu hrozilo nebezpečí. Museli s ním bojovat a nějak záhadně, právě ve chvíli, kdy si mysleli, že prohráli, jsem byla vržena zpátky do světa živých, abych jim pomohla. A – no, když byla válka vyhraná, zůstaly mi podivné schopnosti, kterým nerozumím. Ale byl tu taky Stefan! Byli jsme zase spolu!“

Elena se pevně objala pažemi, jako kdyby k sobě tiskla Stefana, a představovala si jeho teplou náruč. Držela zavřené oči, dokud se jí nezklidnil dech.

„A když se podíváme na ty moje schopnosti, tak to máme telepatii, kterou můžu používat, pokud je telepaticky vnímavá i osoba, se kterou se chci spojit – což jsou všichni upíři, ale jen do určité míry, pokud si s vámi zrovna v tu chvíli nevyměňují krev. A pak jsou tu moje Křídla.

Je to pravda – já mám Křídla! A ta Křídla mají moc, které by nikdo neuvěřil – jediný problém je, že nemám nejmenší potuchy, jak ji používat. Někdy ji cítím, jako třeba zrovna *ted'*, jak se ze mě snaží vytrysknout, jak se pokouší přimět moje rty, aby ji pojmenovaly, pokouší se přimět moje tělo, aby zaujalo správný postoj. Jsou to *Křídla ochrany* – což zní jako věc, kterou bychom na naší cestě opravdu využili. Ale já si ani nedokážu vzpomenout, jak jsem přiměla fungovat ta stará Křídla – natož abych přišla na to, jak používat tahle nová. Omílám ta slova, dokud si nezačnu připadat jako pitomec – ale vůbec nic se neděje.

Takže jsem znovu lidská bytost – stejně lidská jako Bonnie. Ach, panebože, kdybych se s ní a s Meredith tak mohla zrovna teď vidět! Ale celou dobu si opakuju, že se každou minutou blížím ke Stefanovi. Teda, pokud budeme brát v úvahu, že nás Damon honí sem a tam a všude

možně, abychom setřásli ze stopy každého, kdo by nás snad mohl sledovat.

Proč by nás vůbec měl někdo sledovat? No, víš, deničku, když jsem se vrátila zpátky ze života po životě, nastal přitom tak veliký výron Sil, že to vnímal každý tvor na světě, který dokáže vnímat Síly.

Jak bych jenom mohla vysvětlit Síly? Je to něco, co má úplně každý, ale co lidé – a zvláště parapsychicky nadaní lidé jako Bonnie – vůbec nevnímají. Upíří rozhodně mají Síly a používají je k ovlivňování lidí, kteří pak mají upíry rádi nebo si myslí, že věci jsou jiné, než ve skutečnosti jsou – třeba jako když Stefan ovlivnil sekretářku na naší střední, aby si myslela, že má všechny papíry v pořádku, když „přestoupil“ na naši školu. Nebo používají Síly, aby omráčili jiné upíry nebo tvory temnoty – nebo lidi.

Ale mluvila jsem o výronu Sil, ke kterému došlo, když jsem byla vrácena z nebes na zem. Byl tak veliký, že přivábil dva příšerné tvory z druhé strany světa. Rozhodli se přijít a prozkoumat, co ten výron Sil způsobilo a jestli by ho nějak nemohli využít pro sebe.

Nepřeháním, když mluvím o tom, že jsou z druhé strany světa. Byli to kitsune, zlí liškodlakové z Japonska. Jsou něco jako naši vlkodlaci – ale mnohem mocnější. Jsou tak mocní, že využili *malachy*, což jsou ve skutečnosti rostliny, ale vypadají jako hmyz a mohou být malí jako špendlíková hlavička nebo tak velcí, že vám uhryz-

nou ruku. *Malachové* se usadí v nervovém systému jedince, rozprostrou se v něm a nakonec se toho dotyčného zmocní zevnitř.“

Elena se nyní třásla a mluvila tlumeným hlasem.

„A to se stalo Damonovi. Jeden malý se dostal do něj a zmocnil se ho zevnitř, takže Damon se stal pouhou Šiničiho loutkou. Zapomněla jsem říct, že ti kitsune se jmenuovali Šiniči a Misao. Misao je holka. Oba mají černé vlasy s rudými konečky, ale Misao je má dlouhé. A měli by být bratr a sestra – ale rozhodně se podle toho nechovají.

A jakmile byl Damon posedlý, Šiniči donutil jeho tělo... dělat hrozné věci. Donutil ho mučit Matta a mě a vím, že dokonce ještě teď ho za to Matt občas má chuť zabít. Ale kdyby viděl to, co jsem viděla já – celé to hubené, vlhké a bílé druhé tělo, které jsem nehty musela vytáhnout Damonovi z páteře – až Damon nakonec omdlel bolestí –, pak by to Matt snad pochopil lépe. *Já nedokážu vinit Damona z toho, co ho přinutil udělat Šiniči. Nedokážu.* Damon byl... Nedokážeš si představit, deníčku, jak byl jiný. Byl zlomený. *Plakal.* On byl...

To je jedno, nečekám, že ho ještě takhle uvidím. Ale pokud ještě někdy dostanu zpátky moc svých Křídel, bude mít Šiniči velké potíže.

Myslím, že posledně to byla naše chyba, víš. Nakonec jsme se dokázali postavit Šiničimu a Misao – *ale nezabili jsme je.* Byli jsme příliš morální nebo ušlechtilí nebo co.

A to byla vážná chyba.

Protože Damon nebyl jediný, koho posedl Šiničiho *malach*. Byly tu i dívky, malá děvčata – čtrnáct, patnáct let, i mladší. A několik kluků. Chovali se... jako šílení. Zraňovali sebe i svoje rodiny. Nevěděli jsme, jak je to zlé, dokud nebyla smlouva se Šiničim uzavřena.

Možná jsme byli *amorální*, když jsme uzavřeli smlouvu s ďáblem. Ale oni unesli Stefana – a Damon, který byl tehdy posedlý, jim při tom pomáhal. Jakmile jsme Damona posedlosti zbavili, jediné, co si přál, bylo se od Šiničiho a Misao dozvědět, kde Stefan je, a pak je navěky vyhnat z Fell's Church.

Výměnou za to vpustil Damon Šiničiho do své mysli.

Jestliže upíří mají vášeň pro Síly, kitsune mají vášeň pro vzpomínky. A Šiniči chtěl Damonovy vzpomínky na posledních pár dnů – na dobu, kdy byl Damon posedlý a týral nás... a na dobu, kdy moje Křídla přiměla Damona, aby si uvědomil, že to udělal on. Myslím si, že sám Damon si ty vzpomínky ani nechtěl uchovat, ani na to, co udělal, ani na to, jak se změnil, když tomu musel čelit. A tak dovolil Šiničimu, aby si ty vzpomínky vzal výměnou za to, že mu Šiniči vloží do mysli obraz místa, kde je vězněn Stefan.

Problém je v tom, že jsme věřili Šiničiho slovu, když slíbil, že pak odejde – a Šiničiho slovo neznamená vůbec nic.

Kromě toho od té doby využívá telepatický kanál, který vznikl mezi jeho a Damonovou myslí, a bere si víc a víc Damonových vzpomínek, aniž by o tom Damon vůbec věděl.

Zrovna včera v noci – zastavil nás policista, kterého zajímalo, co dělají tři teenageři v drahém autě tak pozdě v noci. Damon ho ovlivnil, aby nás nechal být. Ale jen o pár hodin později na něho Damon úplně zapomněl.

Damona to děsí. A všechno, co děsí Damona – ne že by to někdy přiznal –, děsí mě *k smrti*.

Také by ses, deničku, mohl zajímat o to, co tři teenageři *opravdu dělali* uprostřed ničeho, v Union County v Tennessee – tedy podle posledního značení, které jsem viděla. Míříme k jakési Bráně do Temné dimenze... kde Šiniči a Misao zanechali Stefana ve vězení, kterému se říká Ši-ne-Ši. Šiniči uložil tuto informaci pouze do Damonovy mysli a já nedokážu přimět Damona, aby mi řekl víc o tom, jaké to místo vlastně je. Ale je tam Stefan a já se k němu nějak dostanu, i kdyby mě to mělo zabít.

I kdybych se měla naučit zabíjet.

Už nejsem tou líbeznou dívenkou z Virginie, kterou jsem bývala.“

Elena se odmlčela a vydechla. Pak se objala pažemi a pokračovala.

„A proč jde s námi Matt? No, kvůli Caroline Forbesové, která byla mojí kamarádkou od dětství. Ale minulý

rok... když do Fell's Church přišel Stefan, chtěly jsme ho obě. Ale Stefan si nevybral Caroline. A z ní se pak stala moje největší nepřítelkyně.

Caroline se taky stala šťastnou výherkyní, pokud jde o první návštěvu Šiničiho u dívek z Fell's Church. Ale k věci: byla dost dlouho přítelkyní Tylera Smallwooda, než se stala jeho obětí. Zajímalo by mě, jak dlouho vlastně spolu byli a kde je Tyler teď. Jediné, co vím, je, že Caroline se spřáhla se Šiničem, protože se ‚musela vdávat‘. Tak to alespoň sama vysvětlovala. Takže předpokládám – no, to, co předpokládá i Damon. Že bude... mít štěňátka. Mláďata vlkodlaka, víš, deníčku? Protože Tyler je vlkodlak.

Damon říká, že mít děťátko s vlkodlakem člověka změní na vlkodlaka ještě rychleji, než kdyby byl kousnutý – a že v určitou chvíli během těhotenství získá moc být plně člověkem nebo plně vlkodlakem, ale než ta chvíle nastane, je jenom zmateným křížencem.

Smutné je, že Šiniči Caroline nevěnoval už ani pohled, když mu to všechno řekla.

Ale ještě *předtím* byla Caroline tak zoufalá, že obvinila Matta, že ji – že ji znásilnil – během rande, které se nepovedlo. Musela tušit alespoň něco o tom, co Šiniči dělá, protože prohlašovala, že k tomu jejímu ‚rande‘ s Mattem došlo zrovna ve chvíli, kdy ho napadl jeden z obřích *malachů* a zanechal na jeho paži zranění, která vypadala přesně jako škrábance od dívčích nehtů.

Proto Matta začala hledat policie, a to důkladně. Takže jsem ho v zásadě *přinutila*, aby odjel s námi. Carolinin táta je jednou z nejvýznamnějších osob ve Fell's Church – a k tomu se ještě přátelí s okresním prokurátorem v Ridgemontu a s vůdcem jednoho z těch pánských klubů, které mají tajné pozdravy a další věci, jež z člověka dělají „prominentní osobnost“.

Kdybych nepřesvědčila Matta, aby radši utekl, než čelil Carolininým obviněním, Forbesovi by ho zlynčovali. A cítím v sobě hněv jako stravující oheň – není to jenom zlost a ublíženost kvůli Mattovi, ale zloba a pocit, že Caroline zostudila všechny dívky. Protože většina holek nejsou patologické lhářky a neobvinily by kluka takhle neprávem. Tím, co udělala, zahanbila všechny dívky.“

Elena se opět odmlčela, dívala se chvíli na své ruce a pak dodala: „Občas, když dostanu vztek na Caroline, třesou se hrníčky nebo se tužky kutálejí se stolu. Damon říká, že to působí moje aura, moje životní síla, že od té doby, co jsem se vrátila ze života po životě, jsem jiná. A především to činí každého, kdo pije mou krev, neuvěřitelně silným.“

Stefan byl tak silný, že by ho ten lišák nikdy nedokázal vlákat do pasti, kdyby ho Damon nejdřív neoklamal. Dokázali si s ním poradit jenom tehdy, když byl oslabený a obklopený železem. Železo nesvědčí žádnému z tajemných tvorů, a kromě toho se upíři potřebují krmit alespoň